

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. S.**
zastoupený advokátem JUDr. Matějem Šedivým
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie, IČ 00007064**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2023, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 5. 2023, č. j. X, a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o

pobytu cizinců“) uloženo správní vyhoštění a stanovena doba jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, neboť byl na území České republiky zaměstnán bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s ust. § 172 zákona o pobytu cizinců. Žalobce uvedl, že se k neoprávněnému výkonu zaměstnání doznal, se správními orgány spolupracoval a výrazně tak napomáhal objasnění skutečného stavu věci, přičemž spisový materiál neobsahuje jiný usvědčující důkaz než právě jeho výpověď. Připomněl rovněž, že se v minulosti nedopustil jiného protiprávního jednání.
3. Dále žalobce zdůraznil, že je třeba zohlednit, že pracoval *v rozporu s povolením*, nikoli *bez jakéhokoliv povolení* k výkonu zaměstnání. Žalobce se přitom mylně domníval, že může jako držitel zaměstnanecké karty pracovat pro jakéhokoliv zaměstnavatele. V jeho případě tak zcela absentuje subjektivní stránka jednání a je tak možné vůči němu působit mírnějším a výchovnějším postupem, než je správní vyhoštění. Vzhledem k těmto okolnostem považuje napadené rozhodnutí za nepřiměřeně přísné a v rozporu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
5. Krajský soud přezkoumal bez nařízení jednání (ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.) žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
6. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 3. 4. 2023 byl žalobce kontrolován hlídkou Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství police Pardubického kraje v součinnosti s Oblastním inspektorátem práce HK při výkonu činnosti spočívající v přípravě rychlého občerstvení a následného prodeje v provozovně občerstvení Kebab Star, na adrese Palackého náměstí 27, 569 43 Jevíčko. Žalobce sdělil, že tuto činnost vykonává na základě Dohody o provedení práce ze dne 4. 2. 2022, kterou uzavřel se zaměstnavatelem X. Y.
7. Žalobce v souvislosti s kontrolou předložil zaměstnaneckou kartu, která mu byla vydána za účelem výkonu zaměstnání u zaměstnavatele ALIF s.r.o., se sídlem Žerotínova 1742/54, Praha 130 00, s místem výkonu práce „Praha, okres Hlavní město Praha“, s pracovním zařazením „Dělníci v oblasti výstavby a údržby budov“, s platností od 26. 5. 2022 do 25. 5. 2024. Na výzvu policie však nepředložil oprávnění pro výkon výše uvedené činnosti v provozovně Kebab Star.
8. Do protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 4. 2023 žalobce vypověděl, že si nebyl vědom, že v dané provozovně pracuje nelegálně, neboť měl za to, že zaměstnanecká karta, která mu byla vydána, ho opravňuje k výkonu zaměstnání kdekoli a k jakékoli pracovní činnosti. Zároveň uvedl, že u zaměstnavatele ALIF s.r.o. nikdy nepracoval a v provozovně Kebab Star měl v úmyslu pracovat do konce roku 2023.
9. Na základě provedeného šetření správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, neboť byl zaměstnán v provozovně Kebab Star bez platného povolení k zaměstnání, ačkoli k výkonu tohoto

zaměstnání je povolení podmínkou. Žalovaný následně rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

10. Podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců: *Policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, je-li cizinec na území zaměstnán bez platného oprávnění k pobytu nebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.*
11. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců: *Rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle ust. § 174a zákona o pobytu cizinců: *Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Předně soud připomíná, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se soud může v případě shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění [srov. např. odůvodnění rozsudku NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 85/2005-130 publikovaný pod číslem 10350/2007 Sb. NSS, či rozsudky rozšířeného senátu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86 a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012-47 (rozhodnutí správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz)]. Ostatně v této souvislosti konstatoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 10. 11. 2020, sp. zn. III. ÚS 1889/20, že: „[ú]kolem obecného soudu, který vypořádává jednotlivé stížnostní námitky, není na každou z nich reagovat tím způsobem, že zopakuje argumentaci učiněnou jinými orgány veřejné moci v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, případně ji převypráví „vlastními slovy“. Pokud uplatněné stížnostní námitky nepřesahují rozsah námitek, které tyto orgány ve svých rozhodnutích dostatečně přesvědčivě a logicky vyřešili již dříve a soud vykonávající přezkum se s jejich hodnocením plně ztotožňuje, nedává rozumný smysl, aby již učiněné závěry znovu opakoval“ (rozhodnutí ÚS jsou dostupná na www.nalus.usoud.cz).
14. V souvislosti s námitkou žalobce, že je třeba rozlišit výkon zaměstnání bez jakéhokoliv povolení a v rozporu s povolením, považuje krajský soud za vhodné připomenout smysl právní úpravy týkající se vydání povolení k zaměstnání cizince. Povolení k zaměstnání cizince je podmíněno situací na trhu práce, přičemž nejprve je třeba zjistit, zda daná pracovní pozice nemůže být obsazena občanem České republiky či občanem Evropské unie. Až teprve v případě, kdy to možné není, lze dané místo obsadit občanem třetí země. Povolení k zaměstnání cizince je proto vydáváno za účelem výkonu zaměstnání pro konkrétního zaměstnavatele, ve vztahu k přesně vymezenému místu výkonu práce, k přesně vymezenému druhu práce, a rovněž s určitou platností.

Jinými slovy, vydání povolení k zaměstnání neopravňuje cizince k výkonu jakéhokoli druhu práce, ale pouze k tomu, pro které mu dané povolení bylo vydáno.

15. Ze smyslu právní úpravy, ale i z ustálené judikatury tak vyplývá, že výkon jiného druhu práce, než který je v povolení k zaměstnání uveden, je nutné považovat za výkon práce *bez platného povolení k zaměstnání* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 9 Azs 297/2016-28 či ze dne 27. 11. 2014, č. j. 5 Azs 132/2014-45).
16. Námitka žalobce, že pracoval *v rozporu s povolením*, nikoli *bez jakéhokoliv povolení*, tak nemůže být relevantní, neboť jedinou podstatnou skutečností je absence povolení k zaměstnání pro druh práce, kterou žalobce skutečně vykonával (srov. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2007, č. j. 6 As 54/2006-66). V daném případě je nesporné, že žalobce nedisponoval povolením pro výkon činnosti spočívající v přípravě rychlého občerstvení a následného prodeje v provozovně občerstvení Kebab Star. Žalobce přitom nespadá do výčtu cizinců podle ust. § 98 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, u kterých se povolení k zaměstnání nevyžaduje.
17. Domníval-li se žalobce, že jako držitel zaměstnanecké karty může pracovat pro jakéhokoliv zaměstnavatele, je třeba upozornit, že i v řízeních týkajících se pobytu cizinců platí obecná právní zásada „*neznalost práva neomlouvá*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 3 Azs 168/2014 – 26). Jak bylo zmíněno např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2012, č. j. 9 As 102/2011 – 80: „*[ú]prava povinností cizince při pobytu na území cizího státu, včetně podmínek výkonu zaměstnání, je úpravou, jež se postavení cizince bezprostředně dotýká natolik, že se z jeho strany nelze dovolávat její neznalosti.*“ Otázka, zda žalobce porušil své povinnosti stanovené zákonem nevědomě, je tak pro danou věc bez významu. Pro naplnění skutkové podstaty předmětného ustanovení je rozhodující, že žalobce byl v dané provozovně zaměstnán bez povolení, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání.
18. Námitka týkající se existence jediného usvědčujícího důkazu, kterým je výpověď žalobce, rovněž není způsobilá zvrátit závěr soudu o nedůvodnosti žaloby. Jednak výpověď žalobce ve skutečnosti nebyla jediným podkladem pro rozhodnutí správních orgánů, a zároveň nelze *a priori* označit za nedostatečné, pokud skutkový stav věci, ze kterého správní orgány vycházely, vyplývá primárně z jediného důkazu, jestliže takový důkaz plně obстоjí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, č. j. 5 Azs 205/2019 – 34, na které přílehu odkázal již žalovaný ve svém rozhodnutí). K tomu viz dále.
19. Ze správního spisu nevyplývají žádné pochybnosti o dostatečné vypovídací hodnotě výpovědi žalobce v průběhu správního řízení a rovněž takové pochybnosti žalobce ani nenamítá. Z protokolu o výsledku ze dne 3. 4. 2023 vyplývá, že žalobce vypovídal za přítomnosti tlumočníka, byl poučen o svých právech včetně práva odmítnout výpověď, netrval na přítomnosti právního zástupce, jeho výpověď je srozumitelná a jednoznačná.
20. Z evidence Úřadu práce, MV a PČR bylo zjištěno, že žalobci byla vydána zaměstnanecká karta za účelem výkonu jiného zaměstnání, než které skutečně vykonával. Ve správním spise je rovněž založena fotodokumentace z provedené kontroly. Krajský soud současně nemá pochybnosti o tom, že činnost žalobce v provozovně Kebab Star

naplňovala všechny znaky závislé práce a šlo tedy o faktický zaměstnanecký vztah (v podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění žalovaného rozhodnutí, konkrétně na str. 2, 5 a 6 a dále na str. 3 a 4 prvostupňového rozhodnutí). Ani jednu z těchto skutečností přitom žalobce nespornuje.

21. Jde-li o přiměřenost rozhodnutí, hlediska relevantní pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí obecně upravuje ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců pak výslovně stanovuje, že nelze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Povinnost přiměřenosti správního rozhodnutí vyplývá rovněž z ust. § 4 odst. 2 správního řádu, když zákon požaduje, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu.
22. To, že žalobce se správními orgány spolupracoval a k neoprávněnému výkonu zaměstnání se doznal, není důvodem pro mírnější postup, než je uložení správního vyhoštění. Tyto skutečnosti však správní orgány zohlednily jako polehčující okolnosti při stanovení doby, po kterou žalobci nebude umožněno vstoupit na území členských států Evropské unie. Zákon o pobytu cizinců umožňuje v daném případě uložit správní vyhoštění na dobu tří let, přičemž žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, přistoupil k uložení správního vyhoštění po dobu jednoho roku, a to právě i s ohledem na součinnost žalobce.
23. Žalobci je nutné připomenout, že neproběhla-li by pobytová kontrola, v provozovně Kebab Star by pracoval i nadále, neboť sám uvedl, že měl v úmyslu zde pracovat až do konce roku 2023. Správní vyhoštění je přitom ukládáno i v případech, kdy se cizinec správnímu orgánu dobrovolně nahlásí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 5. 2020 č. j. 1 Azs 164/2020-24). Uložení správního vyhoštění je tak plně odpovídající jednání žalobce a nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv. Na uvedeném závěru nic nemění ani absence trestní minulosti žalobce.
24. Krajský soud rovněž uvádí, že se správní orgány řádně zabývaly i dalšími relevantními hledisky pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí. Žalobce nemá na území ČR žádné rodinné příslušníky, nevytvořil si zde žádné společenské či kulturní vazby, nevlastní zde žádnou nemovitost, nemá žádné zdravotní potíže, v ČR pobývá *jen kvůli práci a penězům*. Uvedl, že rozhodnutí o správním vyhoštění by pro něho mělo *pouze ekonomický dopad* (viz str. 9 a 10 protokolu o výsledku účastníka správního řízení ze dne 3. 4. 2023). Naopak má vazby na území, jehož je státním občanem, neboť v Uzbekistánu žije jeho manželka a čtyři děti. Uvedl také, že ve vycestování zpět do Uzbekistánu mu nic nebrání, nehrozí mu tam žádné nebezpečí ani pronásledování a vycestuje dobrovolně.
25. Žalobce neuvedl takové skutečnosti, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, ani takové skutečnosti nebyly v řízení zjištěny. Krajský soud tak uzavírá, že žalované rozhodnutí je přiměřené a v souladu s veřejným zájmem, kterým je zde ochrana pracovního trhu, přičemž uložení správního vyhoštění plně odpovídá zjištěným skutkovým okolnostem věci.
26. Ačkoli žalobce v průběhu správního řízení navrhl postup podle ust. § 50a zákona o pobytu cizinců, v žalobě na *mírnější a výchovnější postup* poukázal pouze obecně. Nad

rámec odůvodnění tak krajský soud uvádí, že uložení správního vyhoštění není aplikováno subsidiárně, jak se žalobce domnívá. Pokud by správní vyhoštění představovalo nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce, nebylo by možné podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění vydat. Právě proto by následně přicházel v úvahu postup podle ust. § 50a. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne ze dne 13. 1. 2021, č. j. 6 Azs 313/2020 – 40: „[z] právní úpravy tedy vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložení správního vyhoštění (§ 119) a uložení povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouze povinnosti opustit území vůbec využít.“ Subsidiární charakter ustanovení § 50a zákona o pobytu cizinců shledal i Městský soud v Praze ze dne 23. 2. 2021, č. j. 13 A 1/2021, podle kterého: „[o] možné povinnosti opustit území lze uvažovat až poté, co by uložení správního vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života cizince, resp. co by nebyly shledány důvody pro zahájení řízení či vydání rozhodnutí o správním vyhoštění.“

27. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud vyhodnotil žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle zásady úspěchu ve věci zakotvené v ust. § 60 odst. 1, 7 s. ř. s., když žalobce nebyl v soudním řízení úspěšný a žalovanému jako správnímu orgánu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rozsah jeho běžné úřední činnosti (viz usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, č. 3228/2015 Sb. NSS. Běžnou úřední činnost by přesahovaly zejména náklady správního orgánu vynaložené na obranu proti žalobám zjevně šikanózním, viz např. rozsudky NSS ze dne 8. 3. 2012, č. j. 2 As 45/2012-11, ze dne 26. 10. 2011, č. j. 7 As 101/2011-66, č. 2601/2012 Sb. NSS).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 20. září 2023

JUDr. Petra Venclová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně